

בש"פ 8445/22 - סלימאן אלפראחנה, אימן צלאחאת נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8445/22

לפני:

כבוד השופטת ר' רונן

המבקשים:

1. סלימאן אלפראחנה
2. אימן צלאחאת

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו בעמ"ת 36698-11-22 ובעמ"ת
36665-11-22 מיום 21.11.2022 שניתנה על ידי כב'
השופט ד' חסדאי

בשם המבקשים:

עו"ד סתיו כהן; עו"ד רמזי סקיס

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ד' חסדאי) מיום 21.11.2022 בעמ"ת 36698-11-22 ובעמ"ת 36665-11-22 אשר נידונו במאוחד, במסגרתן קיבל בית משפט קמא את ערר המשיבה על החלטות בית משפט השלום בתל אביב-יפו מיום 16.11.2022 במ"ת 15244-11-22 ובמ"ת 44357-10-22.

2. ביום 8.11.2022 וביום 26.10.2022 הוגשו כנגד המבקשים, צעירים תושבי האזור, כתבי אישום המתארים אירועים של התפרצות לכלי-רכב וגניבתם, ונסיעה בהם, ללא רישיון, לכיוון שטחי האזור. בביצוע המעשים הללו שהו

המשיבים באופן בלתי חוקי בישראל. בד בבד עם הגשת כתבי האישום הוגשה בקשה למעצרים של המבקשים עד לתום ההליכים.

3. ביום 16.11.2022 דחה בית משפט השלום את הבקשה למעצר המבקשים עד תום ההליכים, וקבע כי נתן לשחררם בתנאים כספיים. זאת, לאחר שבית המשפט התרשם מהערבים שהציעו המבקשים, ומצא כי הם מכירים את משפחותיהם של המבקשים וכי הם מוכנים ליטול על עצמם את המלאכה הנדרשת.

4. המשיבה עררה על שתי החלטות אלה, ובית משפט קמא דן במאוחד בשני העררים. ביום 21.11.2022 קיבל בית משפט קמא את העררים והורה על מעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים. זאת, משמצא כי עומדות כנגד המבקשים שתי עילות מעצר: ראשית, המסוכנות הנשקפת מהמבקשים, עליה ניתן ללמוד ממעשיהם ובכלל זה מכניסתם לישראל שלא כדין במטרה ברורה ובכוונה לבצע עבירות רכוש; ושנית החשש מהימלטותם של המבקשים מאימת הדין, המתחדד הן נוכח העובדה כי המבקשים הם תושבי האזור והן משום שהמבקשים נאשמים בביצוע עבירות רכוש בנוסף על עבירת השהייה הבלתי חוקית בישראל. משכך יתכן כי אם הם יורשעו, יושת עליהם עונש מאסר. היתכנות זו כשלעצמה, כך נקבע, מעצימה את החשש מפני הימלטותם. בית משפט קמא התרשם כי במקרה דנן הערבויות שהטיל בית משפט השלום על המבקשים לא יצליחו לאיין באופן ממשי את מסוכנות המבקשים ואת החשש מהימלטותם מאימת הדין.

על החלטה זו הגישו המבקשים את בקשת רשות הערר שלפניי.

5. בבקשה נטען כי המקרה דנן מצדיק מתן רשות ערר, שכן החלטה זו ניצבת, כך נטען, בסתירה להלכה שנקבעה בהרכב מורחב ב[גנימאת נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 589 (1995) (להלן: הלכתגנימאת)], שלפיה תופעה של "מכת מדינה" כשלעצמה אינה מקימה עילת מעצר. עוד נטען כי עצם העובדה שבית משפט קמא הגיע לתוצאה שונה מזו שנקבעה בהלכת גנימאת חרף הדמיון העובדתי בין המקרים מקימה כשלעצמה שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים של המבקשים ומצדיקה מתן רשות ערר. באופן קונקרטי, טוענים המבקשים כי בנסיבות העניין לא נשקפת מהם מסוכנות שאיננה ניתנת לאיין באמצעות תנאי שחרור הולמים, בשים לב לכך שמדובר בצעירים נעדרים עבר פלילי ולכך שמיוחסת לכל אחד מהם עבירת רכוש יחידה ולא מתוחכמת.

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערר הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות לערור לבית המשפט העליון על החלטות שנבחנו בערר על ידי בית המשפט המחוזי ("ערר בגלגול שלישי") ניתנת במשורה ורק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה עקרונית או ציבורית; או כאשר מתעורר חשש לאי-צדק חומר ולעיוות דין (ראו מהעת האחרונה: בש"פ 3205/22 לולו נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (1.6.2022); [אליהו נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.7.2022)]).

המקרה דנן איננו מקרה כזה. החלטתו של בית המשפט המחוזי נושא הערר איננה עומדת בסתירה להלכת גנימאת, וזאת משום שהיא איננה מבוססת כלל על עובדות היות עבירת גניבת המכוניות בישראל "מכת מדינה". בית המשפט המחוזי נימק את החלטתו המורה על מעצרים של המבקשים עד תום ההליכים בקביעתו כי נשקפת מהם מסוכנות וכי עולה חשש ממשי כי המבקשים ינסו להימלט מאימת הדין. זאת, לאחר שבחן את נסיבות המקרים לגופן, וכן את קביעותיו של בית משפט השלום ביחס לתנאי השחרור, ומצא כי בנסיבות העניין אין די בערבויות שנקבעו כדי לאיין

את מסוכנותם של המבקשים ואת החשש שיבקשו להימלט מאימת הדין.

7. אשר על כן, אינני סבורה כי יש מקום למתן רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי ולכן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט בכסלו התשפ"ג (13.12.2022).

ש ו פ ט ת
